

вече страшни мисли — за измръзване, за вълци...

Всичко това щѣше да се избѣгне, ако бѣха си вървѣли право по пѣтя и бѣха минали презъ Сърнено. Захария бѣше ходилъ въ общината, въ Пчеларово и когато дойдоха до Сърнено, той каза на Аго да отбие и заобиколи. Захария не искаше да мине презъ Сърнено, защото тамъ живѣеше Велико жельзаринътъ, кжщата му бѣше край самия пѣтъ. А Захария бѣше скаранъ съ него и се боеше да го срещне. Сега той разбра, че е направилъ грѣшка, но бѣше вече късно.

— Какво щѣше да ми направи Велико, — мислѣше си той. — Въ таквозъ време нѣма да седне на пѣтя да ме чака.

Шейната пакъ се блѣсна въ една прѣспа, Аго пакъ слѣзе. Изведнажъ, срѣдъ вѣтъра. лавна наблизо куче. Една кжща се показва, наполовина затрупана отъ снѣга, по-нататкъ друга, трета. Коминитѣ димѣха.

— Село, Аго, село! — извика Захария. — Е, слава Богу... Слава Богу..

Где бѣха — не знаеха. Такова мѣсто и такова село каточе не бѣха виждали презъ живота си. Всичко имъ се стори каточе излѣзло отъ земята, сега създадено, ново, необикновено. Влѣзоха съ шейната въ двора на първата кжща. Захария скочи и, както си бѣше съ шубата, широкъ, съ дълги поли, натру-